

Haarlem, 15 april 2012

dag lieverd,

geen beeld had ik bij dit gedicht, totdat ik wat korzelig reageerde op een skype-bericht dat me kwam storen, net toen ik moed had verzameld om het laatste couplet voor de 3de keer op deze spiegel te schrijven. Mijn vriend Peter uit Antwerpen vroeg mijn aandacht en een beetje korzelig beantwoordde ik hem.

Nu begin ik vaak een beetje korzelig naar mijn vriend Peter, maar onze geschiedenis heeft mij geleerd dat de verbinding met Peter verder gaat dan het oppervlakkige geharrewar. We kregen iets samen, toen ik een jaar of 17 was. Ik verloor hem uit het oog en vond

hem weer terug toen ik 20 jaar later naast mijn vriendin Nino in de auto zat. Zij vertelde over haar vriendin Dina die twee zonen had en door de manier waarop ze hen beschreef wist ik: dat gaat over Peter. Zij kende hem vanaf zijn babytijd, ik kende haar nog maar pas. Zelfs dát overtuigde mij nog niet dat Peter een blijvertje was.

Hij was inmiddels naar Antwerpen verhuisd en nodigde me regelmatig uit om langs te komen. Via Skype. Waar ik dan op kon antwoorden naar m'n pet stond, omdat ik wist dat ik noch de tijd noch de motivatie kon vinden om het uit te voeren. Totdat ik tijdens zo'n Skype-gesprekje werd gestoord door Marjan, die me vertelde dat ze de volgende dag naar Antwerpen zou gaan, om een in een galerie gekocht schilderij op te gaan halen. Het bleek dezelfde galerie te zijn waar de vrouw van Peter, Leentje, beeldhouwles had en het schilderij bleek van een schilder te zijn die Peter persoonlijk kende, sterker nog: waar ook hij een schilderij van boven de bank had hangen. Ik reed met Marjan en Fons naar Antwerpen, wat me uiteindelijk tot zingen bracht. Maar dat is een ander verhaal.

Dus bij Peter denk ik altijd 2 x voordat ik denk dat het niet het juiste moment is om contact te hebben. Na de eerste narrigheid besloot ik hem even te laten zien waar ik zo druk mee bezig was. En maakte deze foto. Waardoor dit gedicht ineens een liefdesverklaring aan de zon werd.

liefs,

Joke

*De expositie **naar beleven** is het resultaat van jarenlange dansmeditatie van De Ontdekking. De Ontdekking wijdde de dansmeditaties aan één woord, vergat dan het woord en zocht muziek, danste op de muziek en vond een nieuw thema. De verslaglegging van deze wekelijkse dansen kende diverse vormen, maar geschiedt sinds januari 2007 in foto's die om een haiku vragen. Na 12 thema's is een reeks vol. De reeks die daarop volgt, krijgt de naam van het laatste thema van de voorgaande reeks. Op deze manier verbinden de thema's zich tot een verhaal uit de diepten van de tijd.*

*Het **kwijt schulden** ontstond in 2000. Zie ook www.de-ontdekking.org.*

Spiegel (Minde) 120cm x 40cm / beschreven € 150,-

het kwijt schulden

niet jou ben ik verloren
maar jouw liefde in m'n hart
of liefde van jou toebehoren
of mij toebehoren voor mijn part

niet jou kon ik verliezen
maar het geloof in wat ik deed:
mijn tijd en vorm voor liefde kiezen
alsof ik nu veel beter weet

nu ik zo goed kwijt kan spelen
hul ik mijn hoedanigheid
statig om jou te vervelen
in mijn nieuw te vullen tijd

niet mij kon ik weer vinden
maar mijn eigen spiegelbeeld
mijn voorspelbare beminde
niet jij die mijn niet mij bespeelt

nu ik mijn niet durf verkiezen
als niet jou nodig instrument
ben ik vrij in mijn verliezen
ik heb jou als mij herkend

